



Николай Лилиев

Пламват нежни, пламват
бели...

ПЛАМВАТ нежни, пламват бели, пламват милвани вълни,
в моята душа изплели път към звездни висини.

Виждам първата си пролет, виждам първия си блян,
от ръце, които молят, в люлки сребърни люлян.

И трепти любов златиста, чиста като първи сняг,
в моята душа лъчиста възвисила светъл стяг.

Ти ела, недей ме чака сам-сама в пустинен път,
капки огнени сред мрака, мойте жалби ще заспят.

Ти ела за свидни жертви в тия приказни страни
и желанията мъртви с бледни устни целуни!

Чуй, звъни заключен лебед сред здрачени брегове,
всеотдайно тебе, тебе моята душа зове.

Моята душа безгрешна бди край тъмните липи,
възродена ще те срещне и смирена ще заспи.

И пред морните ни взори, чужди за безсмъртен грях,
вечността ще се разтвори сред море от звезден прах.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7755>]